

Egy kis fenyő panaszkodik

Ah, nézzetek reám, milyen csúnya vagyok. Allig van ágacska és a túleveleském is oly rövidek. És nézzétek, ez a zöld, ugy útalom ezt a világos zöldet. A másik fák körülöttem mind szép színben virúlnak, csak én egyedül vagyok olyan ronda.

Nézzetek oda túl, a lombhullató fákra, különösen ősszel milyen csodálatos színben pompáznak. Piros, narancs, sárga, barna és néha pici zöld, ah milyen szép lehet egy lombhullató fának lenni. Igy panaszkodik a kis fenyő már napok óta.

A kissé nagyobb fenyőfák türelmessen halgassák a sok panaszt, és közben mosolyognak biztatóan. De a kis fenyő ettől, nem hogy magabízossá válna, sőt ellenkezőleg, dühöngve kiabáll: „még a saját családom is kinevet, milyen szörnyű egy életem van”?

Ahogy a kis fenyő így üvöltözött, észre sem vette, hogy egy kis madár, a legfelsőbb ágacskaán helyet foglalt. A kis madár nem nevetett, ahogy a fenyőcske panaszt halgatta, sőt együtt érzett vele és sajnálta. Kedves kis fenyő sajnálom, hogy ilyen nagy szomorúságban és bánatban kell élned. Én megkérdezem a barátaimat az állatokat az erdőben, hátha tudnak a bajodon segíteni.

Amint mondta, megtette. A madár eltűnt, majd rövid idő elteltével, egy nyuszival, egy őzikevel és egy rókaival tért vissza.

Ahogy az állatok szemügyre vették a fenyőcskét, mindannyian egyetértettek abban hogy a kis fenyő teljes biztossággal a legcsúnyább ezen a tájon. Elgondolkoztak rajta hogyan is tudnának együttes erővel ezen a gondon segíteni. A nyuszika így nyilatkozott: Kedves néni, a hátsó feledet szebbnek találom, az őzike is egyet értett vele, egy rövid de alapos szemrevétel után, a róka bólintott és ezt ajánlotta: Mi lenne? Ha megpróbálnál a növekedésnél egy kicsit fordulni, lehet hogy egy picit el kellene fordulnod a naptól, de én már olyat is láttam láttam hogy erőltetett nyújtózkodásnál, egy kissé ferdére lehet sikerülni.

A kis fenyő egy kissé megvigasztalódott, végre valahára, felismerték a bánatát, és egy segítséget is felajánlottak. A tanácsot azonnal elfogadta. Teljes erővel nyújtózkodott egyet, próbált elfordulni a naptól, de azonnomban erős fájdalmat érzett a derekában, de mint tudjuk a szépségért szenvedni kell. Erős lelki erőfeszítéssel sikerült 3 hét elteltével, egy fél másodmilliméternyit elfordulni. Hát bizony, pár év is el fog bele telni, még a szép hátsó fele előtérbe kerül. Hm, így hát próbálkozott, és forgott.

Már nem panaszkodott, de feszült idegessé vált, amin bátran próbált túltenni.

Amikor egy év elteltével véletlenül az őzike arra járt, a kis fenyő utánna kiáltott. Szia barátom,mond hogyan nézek ki? Szép vagyok?

Az őzike aki allig látott változást, de mivel nem akarta a fenyőcskét megbántani, ezt válaszolta: Na persze, ha így folytatod jövőre biztos még szebb leszel.

Köszönöm, válaszolta ragyogva a kis fenyő, de hamarossan újból erőltetni kezdte magát, és ezáltal ismét, feszült és szigorú arckifejezést öltött.

Az őzike barátságosan köszönt, és elvonult az útján. A napfolyamán a madárka is erre szállt hogy megtekintse a csúnyácska fenyőt, és hogy megkérdezze hogy van.

Te, madárbarátom, mond csak szép vagyok?

A madárka sem látott semilyen változást, a múlt évhez képest, hacsak nem hogy a fenyőcske egy görcsös arckifejezést szerzett. Mivel a madárka egy őszinte lélek volt, aki a kis fenyőn segíteni akart, ezt mondta: Látom hogy mennyire erőlteted magad, de én csak egy szigorú, csalódott arcot látok, és sajnos semilyen változást.

A kis fenyő úgy elszörnyült, hogy a nyújtózkodást is abba hagyta, és elkezdett kiabálni a madárkára: Te bolond, te csaló, hát nem látod, mennyire igyekszem szépnek lenni, és hogy már mennyire eltávolodtam a régi helyemről?

Elszörnyülve, de továbbra is őszintén, válaszolt a madárka: Nem.
Tűnny el, te vak, te bolond madár, soha többé nem akarlak látni.
A madárka elköszönt mégegyszer és elrepült.
Mivel kedvelte a kis fenyőt és segíteni akart rajta, nem volt nyugta. Azon gondolkozott hogy segíthet a fácskán.
Először is meglátogatta az okos bagolyt, aki a közvetlen közelében lakott.
Amikor elmesélte a bagolynak a kis fácska szomorú történetét, ez ezt válaszolta. Az egész erdő ismeri, tudja a jövőbe való látási ismeretemet, és én biztosítani tudom, hogy a kis fa hamarosan nagyon szép lessz. Olyan szép, amilyennek magát megálmodta.

Tehát mond meg neki, hogy haggya abba, ezt a kilátástalan hajlongást. Hamarosan egy csodálatosan szép rúha fog az égből lehúlni, és Ő ebben a ruhában, nagyon széppé fog válni. Nincs az a lombhúlató, sem fenyő, aki Őnála szebb lenne.
Szívélyes üdvözetét küldi az okos bagoly, mond meg neki.

Gyorsan, amilyen gyorsan csak vitte a szárnyacskája, repült a madárka. Repült a kis fenyő fácskához a boldog üzenettel. De még mielőtt leszált volna egy felső ágacskára, a fenyőcske mérgesen kiabálni kezdett: Tűnny el, te áruló madár, soha többé nem akarlak hallani.
De kis fenyő, kedves, édes, szomorú kis fenyőcske, egy üzenetet hozok neked, az okos bagolytól, az erdőből.
Az okos bagoly azt üzeni, hogy hagyd abba ezt az erőltetett hajlongást. Hamarosan az égből egy csodaszép rúha fog reád hullani, és akkor senki sem lessz náladnál szebb.
Hah, nevetett a kis fenyő keserűen, egy szavadat sem hiszem el. Majd folytatni kezdte a hajlongási és a tekeredési gyakorlatait.
Majd meglátod, ciripelte a madárka mégegyszer utoljára és elrepült az útján.

Pár hónap elteltével, úgy Karácsony-tájban, a madárka visszaemlékezett a kis fenyőre. Majd úgy határozott, mert látni szerette volna, hogy meglátogassa.
Havazott. Az út dupla olyan hosszúra nyúlott mint máskor.
Amikor megérkezett, nem vette észre a fenyőcskét.
Bárhova nézett, minden fehér lepellel volt letakarva. Különböző nagyságú szebbnél szebb formák.
Amikor már visszafele akart repülni, egy hangocska szólt utánna, ami ismerősnek, de egyben ismeretlennek tűnt.
Szia madárbarátom, itt vagyok, hát nem látod milyen szép lettem?